

TRANSSYLVANIEN – LANDET BORTOM SKOGEN

Körsbärslikören smakar utmärkt där vi står i Sibiu, efter flera års väntan på att resan skulle bli av. Åtta resenärer med egen guide och busschaufför på äventyr i det mytomspunna sagolandet – som faktiskt finns.

Incheckade på hotellet i Sebes och där fortsätter det generösa mottagandet! Gloria och Nora som är vår reseledare på denna tur bjuder på bubbel i eftermiddagsvärmen.

Följande morgon hämtar Gloria oss vid hotellet för en promenad genom hennes barndomsstad, Sebes.

Transsylvanien har en spännande historia som är närvarande överallt. Det är ruggigt att se listan på väggen – så många namn, så många människor deporterade till Gulag.

Men staden har också blomsterprakt och djurliv att bjuda på, plus en massa härligt påskpynt i trädgårdarna. Här tar de påsken på allvar och firar ordentligt många dagar. Religionen är, för många, en självklar del i såväl helg som vardag.

Varma och småsugna efter förmiddagens stadspromenad kommer vi till Noras och Glorias föräldrahem. De bjuder på ett smarrigt påskfika med hemmålade ägg.

Transsylvanien, Erdély för ungrare och Siebenbürgen = sju borgar för tyskarna har lika rik historia som varierande landskap. Dramatiska berg, vidsträckta vetefält, vinodlingar och frigående kossor och får.

Vi tar del av både natur och historia på vår 6 dagar långa rundresa med start i Alba Julia, en stad byggd av romarna på 1200-talet.

Byggd som en fästning med två kyrkor sida vid sida, en ortodox och en evangelisk, väl skyddade bakom murar och vallgrav.

Befästa kyrkor är vanliga i området, cirka 300 och vi får besöka en av dem i Harman, Honigberg på tyska.

En kyrkoborg som överlevt många attacker. Byggd i omgångar, först av romare på 1200-talet och sedan fortsatte tysk-saxarna när de kom till området. I de ihåliga murarna förvarades förnödenheter och det fanns skott- och kanongluggar för försvar av borgen. Inne på gården, trappor till de små rum där familjer bodde under tider av oroligheter och till skolsalen. Utbildning ansågs viktigt även på den tiden!

Ett helt annat förvaringssystem finns i Sibiu, de tusen ögonens stad. På Stortorget, Piata Mare, hade man i gångna tider ett spannmålsförråd under marken. I dag sitter man på locken till förråden och vilar fötterna.

Vid Lögnernas bro märker jag tydligt hur husens ögon har mig under uppsikt – många hus med många ögon och jag känner mig iakttagen hela tiden. Nu ser de ju inte så mycket, husen – den praktiska funktionen: ventilationssystem.

Resan bjuder också på kulinariska upplevelser. Hos fåraägaren vid foten av Karpaterna får vi smaka på rumänska specialiteter, en del toppengoda – andra så där! Olika smakpreferenser visar sig. Fåraägaren har fåraherdar anställda, som fortfarande vakar över djuren tillsammans med sina hundar.

På vingården i Mica blir det vinprovning med tilltugg och i greve Vlad Pålspetsarens födelsehus åt vi en smaklig middag – inte ett dugg blodig.

Innan vi lämnar Sebes kommer ett gäng ungdomar och bjuder på fin underhållning. De framför både traditionell dans och fäktning med riktiga svärd. Det är en ungdomsverksamhet som funnits i många år i trakten och den stöttas bland annat av stadens Rotaryklubb. Och som den äkta rotarian Joachim är, passar han på att knyta kontakt med stadens klubb genom en av dess medlemmar. De utbyter standar och knyter vänskapsband.

Nu närmar vi oss staden Bran med den omtalade Draculas borg, Bran castle. Den byggdes högt på en klippa som försvar mot ottomanerna. Från ett av fönstren ser vi den forna försvarslinjen.

Myterna om borgen handlar både om greve Vlad, Pålspetsaren, Tepes och romanfiguren Dracula.

Som den befästa borg det byggdes som, är den full av försvarsanläggningar, murar med trånga passager ger möjlighet för soldater att bevaka omgivningen. Men den som verkligen ger slottets

dess prägel, som vi ser det i dag, är Rumäniens drottning Marie, maka till Rumäniens kung Ferdinand. Hon omnämns både som Lejonhonan och Hjärtats Drottning. Marie spelade troligen en viktig roll när Transsylvanien, i samband med första världskrigets slut, införlivades i Rumänien. Klart är att hon deltog som sjuksköterska under första världskriget och var varmt uppskattad av många.

Vi avslutar med en bild av oss, Joachim Tiefensee, Monica Törnell och Ursula Edfast, medlemmar i SPF Seniorerna Håbo tillsammans med guide och vän, Nora Vintila, framför ”Draculas borg”.

Text och foto: Ursula Edfast